

Упіймати красунечку. Ти належиш мені. Книга 1

Дж. С. Вонда

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Святослав Зубченко

© Readberry. Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Амбер За маскою насамперед ховається темрява. Невже ти справді хочеш зазирнути під мою, Амбер?

Я завжди боролася. Навіть на моїх дитячих повзунках був напис: міжнародний знак миру, з особливою любов'ю перекреслена маркером фраза *It's a girl*, а далі:

Амбер Мур — створена для боротьби.

Моя мама пішла свідомо всупереч усім небезпекам і ризикнула моїм і своїм життям, щоб витиснути мене зі свого тіла в «природний» спосіб. Ergo{2} з першої години моїм завданням стала боротьба. З вузькістю пологового каналу, з обмеженнями мого виховання, із суворими обов'язками, з місцем в обраному мною університеті й, зрештою, із шефом, який би волів мати мене за коханку й тягати за собою у відрядження.

Оскільки компанія *Ganic Juice* завоювала собі славу найкращого виробника соків у Пенсильванії, то її власник відводив левову частку свого робочого часу перевірці постачальників фруктів, бо більше нікому не міг довірити це завдання.

Цього разу він покладався на мій висновок і ще двох колег, які поїхали зі мною. А все через те, що в останню мить затримався й пропустив літак до Мексики. Так мені випала нагода, про яку вже давно мріяла: вечір в абсолютно незнайомому місті, готель тобі оплатили, ще й не треба нікому пояснювати, куди ти йдеш і що робиш...

Хай там як, я не вірила, що колеги за мною шпигують. Я знала тих двох, тож підозрювала, що вони вже давно сплять. Зануди... чи то просто в мене надмірне бажання знайти якусь пригоду на свою голову?

Якщо вірити моїм подругам, то все саме так. Немає нікого божевільнішого за мене, а ще нікому з них не спало б на думку

розгулювати одній по Мехіко. Ще й уночі. І тим паче в такому вбранні. Сукня. Дещо закоротка, дещо відверта. Поверх неї — піджак, який додавав образу трохи офіційності.

До речі, я шукала когось із таким самим виглядом. Когось, кого не засліпиш блиском.

Збоку я нагадувала виховану молоду леді. Кругле невинне обличчя. Трохи кирпатий носик, акуратні брови, довге хвилясте волосся, ідеально підстрижені кінчики. Мій гардероб переважно складався із широких штанів і блузок вільного крою. В офіс я заплітала волосся в косу. Косметикою користувалася лише для того, щоб надати червоним від природи губам блідішого відтінку, а щокам навпаки — рум'янцю. І хоча я була взірцем старанної кар'єристкi, серцем прагнула вибратися з клітки, тільки б не привернути зайвої уваги.

Я прагнула пригод.

Утім, після багатьох років чернечого життя це не так просто...

Поправила волосся так, щоб створити образ «Я — левиця. Гарр!». Тоді взялася до вишневого блиску для губ. Його придбала в аеропорту. Бо саме там дізналася, що бос не контролюватиме кожен мій крок і на мене чекають три дні абсолютної свободи: звісно, після робочого дня.

Відвівши аплікатор від губ, я не впізнала жінку в дзеркалі. Удома нізащо б не наважилася на таку нову себе. Удома лише темрява супроводжувала мене в бунтарському світі фантазій. Удома мешкала звичайнісінька Амбер. Наче в тюрмі. Саме тому я скористалася нагодою втечі, яка сама втрапила мені до рук.

Неодноразово перевіривши свій зовнішній вигляд, я таки вийшла з готельного номера. При цьому сама себе підбадьорювала. Якщо почуватимешся ніяково, просто повернешся в готель.

Ще в лобі я спіймала на собі перші погляди. Щоправда, тихенький внутрішній голосок нашіптував, що така реакція гостей

— плід моєї уяви, бо ж зазвичай я взагалі не звертала уваги на інших...

Чи спрацює мій план?

Так чи інакше, спробувати варто.

Мої подруги в Нью-Йорку ні за яких обставин не випустили б мене на вулицю в такому вигляді. Ми винаймали квартиру на трьох, тож вийти звідти непоміченою, не кажучи вже про запрошення когось у гості, неможливо. Хоч одна обов'язково помітить.

Я востаннє зазирнула в мобільний і пробіглася повідомленнями від подруг.

У нас спільний чат, який щодня забирає в мене годину життя. Однак я вдячна Мейсі та Джорджії, бо попри те, що вони працюють разом і узгодили час використання письмового столу, застеляння ліжок, купівлі продуктів і дозвілля, усе одно одразу мене прийняли. У Нью-Йорку крім них я знала лише декількох колег і шефа-мільонера. Більше нікого.

Мейсі: Ти вже прилетіла, А?

Джорджія: Як тобі готель?

Мейсі: Ерік уже набрався мужності, щоб попросити вибачення за минулу суботу?!

Я зітхнула й просто поставила смайлик «дуже втомилася». Ерік — то мій колега, який, найімовірніше, уже давно спав собі мирним сном. Не він мав би просити вибачення, а я, бо це я його відшила, коли ми вже лежали в ліжку, голі, за мить від того, щоб кохатися. Звісно, я не могла зізнатися в цьому Мейсі й Джорджії, бо вони остаточно визнали б мене божевільною. Ерік запав на мене. Я бачила це неозброєним оком, проте він...

Не той, кого потребувала.

Перш ніж вимкнути мобілку, помітила, що мені неодноразово телефонував шеф. Утім, бажання працювати ввечері не залишилося, тож я здала гаджет та ключ від кімнати на зберігання.

— Міс Мур? — затримав мене хлопець на рецепції. — Містер Галпін неодноразово намагався вийти з вами на зв'язок. Але ми думали, що ви вже спите. Він наголосив, що це справді терміново.

Бос. Так, я не зважала на дзвінки в готельному номері, бо саме приймала душ. Невже це справді терміново? Без сумніву. Я ж не просто так працюю на Галпіна двадцять чотири години на добу.

— Якщо бос знову зателефонує, перекажіть, будь ласка, що я справді вже сплю.

Здається, моє прохання не здивувало хлопця.

— Міс Мур, містер Галпін наголошував, що це питання життя і смерті, позаяк...

Широко всміхнувшись, я розвернулася й рушила далі, бо не хотіла знати, чим закінчилося речення. Для мого шефа навіть надламаний олівець перетворювався на майже смертельну проблему. Він бачив у мені не тільки асистентку. Подеколи здавалося, що бос залюбки прив'язав би мене до себе, щоб я позбавляла його будні всіх дрібних прикрощів.

Вийшовши на доволі жваву вулицю, я взялася озиратися довкола. Доволі чисто. Мій чотирирізковий готель серед кількох таких самих.

Асфальтом проносилися таксі й дорогі автівки. Ще під час поселення мою увагу привернув чорний автобус, у якому сиділи двоє чоловіків і витріщалися на готель. Зараз, щойно я звернула до бару, двері автівки відчинили й звідти вигулькнули двоє мексиканців. Вони рухалися просто на мене. Цілеспрямовано. Розправивши плечі. Наганяючи страх.

Волосинки на шкірі стали дибки. Тривожність і збудження огорнули мене, наче ніжне віяння вітру. Щоправда, чоловіки пройшли повз і всі емоції одразу ж ущухли. Стрималася від того, щоб глянути їм услід, хоча цікавість заволоділа мною, наче темна магія. Ті двоє нагадували вбивць, які зайшли до готелю, щоб когось

порішити. Чому ти не злякалася, як усі нормальні жінки?

Прогнавши ці думки, вирушила прямісінько до бару. Одрозу ж упало в око, що я одна з небагатьох, хто крокує вулицею без супроводу. Більшість жінок ішли групами, багато — під руку з чоловіком. На вході до напівпорожнього бару відчула, як зростає розчарування. Тут відбувалося ще менше цікавого, ніж у лобі готелю.

Можливо, не найкраща ідея — під час перебування в невідомій країні шукати ще невідомішого?

Утім, я не втрачала відваги. Я ж бо твердо вирішила замовити бодай один напій. Один напій. Зазирнути в обличчя кожному чоловікові. Привітно усміхнутися кожній жінці. Піти, якщо почуватимуся недобре.

Насправді ж я потайки сподівалася, що зі мною станеться, як у тих голлівудських фільмах, де незнайомець пригощає даму коктейлем. Бармен поставить переді мною келих з полум'яно-червоною рідиною й кивне в напрямку якогось мовчазного чолов'яги в затіненому закутку. Я візьму келих, пригублю, випивка смакуватиме прекрасно, а тоді підійду до незнайомця. Його погляд ковзатиме моїм тілом, стежитиме за порухами стегон, тоді підніметься до грудей, тоді вище — незнайомець зазирне мені в очі. Мене ж вабитиме до нього, мов магнітом. Коли підійду, він підведеться, притягне мене до себе й жорстко та нещадно відтрахає просто в цьому закладі, де за дверима з написом «Тільки для персоналу».

— Обрали собі напій, сеньйорито? — запитав бармен.

— Олд Фешн, будь ласка.

Бо десть так я й почувалася. Якась уже застара для оцього всього...

Поки бармен змішував напої, уважніше роздивилася бар. Пара за столиком біля вікна, двоє якихось типів за розмовою під цигарку,

мексиканець у шкіряній безрукавці перед одним-єдиним ігровим автоматом, групка балакучих жінок — туристки з країни, мову якої я не могла розібрати. Розглянути непомітно інших відвідувачів не вийде. Тому я відмовилася від цієї ідеї, сподіваючись, що після віскі стане простіше витріщатися, бо зникнуть бар'єри. Тож так і сиділа сама, аж поки відчула на ногах протяг. Почула, як за спиною зачинилися двері. Бармен ненадовго підвів погляд, а тоді поставив переді мною замовлений коктейль з віскі й прикрасив його долькою лимона.

Я всміхнулася до бармена. Невисокий, м'язистий, поки що він видавався найпривабливішим чоловіком на весь бар. Щойно потяглася до напою, помітила, що замість відповісти на мою усмішку він перевів погляд на чоловіка, який тільки-но зайшов. Від незнайомця одразу ж повіяло запахом мужчини. Та найцікавіше, що він схопив мою склянку.

— Дякую, Хуане! — подякував чоловік, поява якого паралізувала декотрі з моїх м'язів, і підніс мій напій до рота. — Не думав, що ти так добре знаєш, чого я хочу випити.

Чоловік говорив прокуреним, моторошним, небуденним голосом. Я знала, що подібних не чула. Ніколи. Від голосу аж відгонило домінуванням. Оскільки я заціпеніла, мій погляд досі прилипав до місця, де мить тому мою склянку стиснула рука незнайомця. Чорні, сьак-так дібрані браслети й численні татування одразу закарбувалися в пам'яті. Доглянута шорстка долоня, персні з печаткою мінімум на двох пальцях. По краях персні вилискували червоним так, ніби хтось недостатньо ретельно відмив їх від фарби... Червоної фарби? Інтуїція обережно підказувала, що цей чолов'яга — точно не художник.

Бармен прокашлявся.

— Зроблю вам новий, — перепросив і повернувся до пляшок.

Частина мене хотіла, щоб незнайомець якнайшвидше сів за столик, бо навіть попри те, що він неймовірно добре пахнув, а його передпліччя вигравало м'язами, я здогадувалася, що в нього химерне й навіть спотворене обличчя. Як у монстра. Щось середнє між Франкенштайном і типовою мексиканською пиккою.

— Ой, то це її напій? — запитав чолов'яга в бармена. Говорив іспанською так, ніби сам вигадав цю мову. Без емоцій, ривками, досконало.

Змусила себе глянути на нього. Відчуття небезпеки розгорілося вогнем у грудях і штовхало до...

Пригод? На, маєш!

Щойно зиркнула на його обличчя, слова застрягли в горлі. У горлі? Та вони навіть до гортані не підійшли!

Думки крутилися, мов карусель, поки вивчала його риси. Чоловік виявився значно молодшим, ніж собі уявляла, вдивляючись у барну стійку. Тіні під очима — наче тушшю намальовані, але вони лиш підкреслювали світлий, іскристий зелений колір райдужних оболонок. Губи повні, довкола їхніх гострих обрисів міліметрова щетина. На темній шкірі й темному волоссі (єдине, що вказувало в чоловікові мексиканця, адже легко скидався на вихідця з Північної Америки) виблискували крупинки сажі. Здавалося, ніби він буквально щойно розпалював багаття. Одяг чорний, приталений і зношений, як у роботяги. Щось мені підказувало, що він значно розумніший, ніж удає, а ще намагається приховати, що саме робить.

— Дай мені новий, — наказав барменові, навіть не глянувши в мій бік. — Я заплачу.

Мені аж усередині похололо. Я знала, що ще ніколи не зустрічала привабливішого чоловіка, тим паче від якого так і віяло загрозою.

— Гарний вибір, — похвалив мій смак, криво всміхаючись, і підняв склянку, наче на мою честь. Зуби мав доглянуті й білі, мов

перлини. Таке не часто побачиш у Мехіко. Опісля розвернувся, не давши мені можливості відповісти, і сів за барну стійку в протилежному від мене кінці.

Божечки!

Серце вистрибувало з грудей. Це була мить, якої я стільки чекала. Саме з цієї причини я покинула готель. Чоловік із моїх темних фантазій. Хоч що б він зі мною робив, хай навіть це брудно, заборонено й навіть дешево, я прагнула дізнатися.

Я прилипла поглядом до свого нового напою. Повільно. Не впивайся. Цей чоловік може здобути всяку жінку, яку захоче. Навіщо ти йому здалася?

Пригубила коктейль і стрельнула в незнайомця очима. Він уже встиг затиснути в зубах цигарку і саме обмацував кишені в пошуках запальнички. Його погляд таки ковзнув по мені.

Я знала той погляд. Джорджія поводитися так само, коли забувала запальничку. То знак долі. Бо саме через подругу в мене завжди була запасна.

То ризикнути й стати на слизький шлях?

Я мусила. Якщо не зважуся, шкодуватиму до скону. Ще раз ковтнула напою. Олд Фешн смакував просто фантастично, і від нього трохи припікало під язиком. Я сповзла з високого крісла на підлогу.

Кожен крок до протилежного кінця барної стійки здавався кроком на краю прірви. Я точно впаду. Гепнуса. Але мушу стрибнути.

Про запальничку незнайомиць на якийсь час забув, бо отримав повідомлення, на яке зосереджено відписував. Сигарету з рота не забрав. Не зовсім так, як я вимальовувала собі у фантазіях, проте з'явився час роздивитися його і не спалитися під зустрічним поглядом.

Чоловік закотив рукави сорочки, тож тату вилискували чорним у м'якому світлі бару. Ліве зап'ястя прикрашали браслети й шкіряні мотузки. Засмагла шкіра, солідне взуття, частково зношені джинси й фешенебельний бар, у який чоловік геть не міг вписатися, нагадували мені про піратів.

Точно. Він таки схожий на відчайдухів, які розгулювали Карибським басейном і топили кораблі. Щось мені підказувало, що совість не стримувала б його від такої роботи.

Точніше, цей чоловік не мав совісті.

Лише коли наблизилась і моя тінь упала на його мобілку, незнайомиць підвів очі. На мене одразу ж вилився потік темної енергії. Тут і зараз відчула мурашки на спині й оніміння в ногах. Тож, пропонуючи запальничку, уже фантазувала, що він вироблятиме зі мною вночі.

Не промовивши жодного слова, незнайомиць забрав запальничку. Навмисно чи ні, навіть мене не торкнувся. Запалив цигарку. Ще ніколи такий простий жест не робив чоловіка настільки сексуальним у моїх очах.

Він кутив, і якийсь час ми просто дивилися одне на одного. Серце не припиняло калатати.

— Щось не так? — нарешті запитав чоловік добірною англійською, остаточно мене спантеличивши. Звідки він здогадався, що я американка? — Якщо хочеш скаржитися, то звернися до бармена, не до мене. Не моя провина, що ти не змогла знайти кращого закладу. Дякую за вогонь, — і просто встроїв запальничку в мою руку.

— Та ні, проїхали з тим коктейлем. Усе добре, — відповіла іспанською. Звісно, з акцентом, проте я хотіла продемонструвати, що не якась там наївна дуринда, котра не розібралася з власною випивкою.

Незнайомець звів рівеньку брову. Як такий черствий чоловік може бути таким привабливим?

— То що тоді? — спитав. — Не маю часу на ігри.

— Я не хочу грати, — відрізала, не встигнувши сама себе зупинити. Щиро кажучи, мене взагалі здивувало, що я змогла відповісти настільки холоднокровно.

Моя відповідь, здається, зацікавила чужинця, бо ж зміряв мене поглядом, ніби побачив уперше.

— А це вже геть інша річ, — кутик його вуст вигнувся у двозначній усмішці. — Як тебе звати?

— Амбер.

У його очах промайнула іскорка.

— А повністю?

— Хіба це важливо?

— Авжеж ні, — відповів, наче тільки зараз задумався над цим по-справжньому. — То що тобі треба? Цигарку?

— Просто хотіла подякувати за коктейль, — мовила нервово.

Розвертайся! Ти його не цікавиш! Змирися з цим!

— У такому разі могла б не підводитися. Чи ти сподіваєшся, що я платитиму весь вечір?

Ого? Невже я продала себе аж настільки дешево?

— Авжеж ні, — повторила його слова, з притиском на запереченні.

Відчувала, як мене покидають залишки хоробрості. Розвалюються, наче картковий будиночок. Карта за картою. Хоча я неодноразово запевняла себе, що цього вечора ніщо не змусить мене ніяковіти, почувалася ніяково. Цей чоловік не тільки міг зробити зі мною все те, про що я мріяла ночами, усі ті заборонені штучки, брудні бажання, про які нікому не розповідала. Він ще й безмежно привабливий. І саме тому на рівень вищий від мене. Бо, може, я не якась там наївна дурінда, але таки наївна.

Запала мовчанка, яка навіювала враження, ніби в усьому барі нараз вимкнули звук. Я мусила забиратися, але невидима сила тримала мене біля цього чоловіка. Можливо, мною керувало бажання відновити імідж. Я ж не якась там дешева шльондра, яка потрапила в скрутне фінансове становище. За коктейль могла й сама заплатити.

— Я сама оплачую свою випивку, якщо її не забирає в мене з-під носа якийсь тип, — сказала так спокійно, як тільки вміла.

— Тоді нам не по дорозі, — тихо відповів незнайомець. — Я плачу за своїх жінок. Завжди.

Перепрошую, що? Невже цей чолов'яга щойно заявив, що не хоче мене, бо я не шльондра?

Раптом нахилився до мене, чітко вимовляючи кожнісіньке слово:

— Ти підійшла до мене. До незнайомого тобі чоловіка, який просто зайшов у бар так, ніби той належить йому. І ти, фактично гола, фліртуєш з ним, намагаючись спокусити. І це все тоді, коли ти не заробляєш собі гроші сексом, а в незнайомця на руках сохне свіжа кров?

Я знітилася. Погляд мимоволі опустився на його долоні. Кров. Авжеж.

— Невеличка порада від мене, — тихо проворкотів. Нахилився так близько, що обдав подихом. Сигаретний дим, віскі, а також важкий чоловічий запах, який я вже ніколи не забуду. — Утікай так швидко, як тільки можеш.

Його слова вгризлися в моє нутро й нагнали страху. Довелося докласти чималих зусиль, щоб не послухатися.

— Достатньо було просто сказати: «Вибач, я зараз не зацікавлений у товаристві», — кинула невпевнено й повернулася на місце.

Невдовзі незнайомиць кудись зник, а Олд Фешн різко втратив смак.

Варто було дослухатися до поради.

Тоді за пів години, коли я поверталася до готелю, мене не наздогнали б ті двоє чоловіків і не накинули б на голову той клятий мішок.

Останнє, що бачила, — чорний мікроавтобус.

Утікай так швидко, як тільки можеш.

Ну чому я не послухала?

...

Далі — у повній книжці «Упіймати красунечку. Ти належиш мені. Книга 1».
nashaknyga.com.ua